

úhradu škody žalobcem jemu prý způsobené si ponechal, když služební poměr podle vlastního přednesu žalovaného byl rozvázáán teprve dne 19. ledna 1924, a to proto, že domnělá škoda až do tohoto dne nebyla nahrazena.

Čís. 5133.

Úrazové pojištění dělnické.

Ručení horního inspektora a naddůlního báňského podniku jest posuzovati dle Šu 47 úr. zák.

Při ručení dle Šu 47 zák. o úr. poj. jsou směrodatny i předpisy Šu 1304 obč. zák. Jde-li o spoluzavinění poškozeného na úrazu, dlužno při určení rozsahu jeho nároku dle Šu 47 zák. o úr. poj. především zjistiti jeho výši dle §§ 1304, 1325—1327 obč. zák. a odečísti od částky takto určené to, co poškozený obdržel od úrazové pojišťovny.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, Rv I 764/25.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čís. sb. 3093. Procesní soud první stolice určil po té výši náhrady žalobci v ten způsob, že od zjištěného ušlého výdělku odpočetl, čeho se žalobci dostalo od bratrské pokladny, a přiznal mu $\frac{3}{4}$ tohoto rozdílu. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaných snížil výši náhrady vypočítav ji tak, že od $\frac{3}{4}$ zjištěného ušlého výdělku odečetl, co se dostalo žalobci od bratrské pokladny. V d ů v o d e c h uvedl mimo jiné: Právem vytýká žalovaná strana, že prvý soud při výpočtu přisouzené náhrady postupoval nesprávně. Dle Šu 47 zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888 přísluší pojištěnému nárok na náhradu proti osobám, tam uvedeným, jen potud, pokud převyšuje nárok na náhradu, příslušející pojištěnému dle zákonných předpisů (§§ 1325—1327 obč. zák.) to, co dle zákona o úraz. pojištění pojišťovna musí pojištěnému nahraditi. Dle toho nutno určiti napřed, jaký nárok žalobci přísluší proti žalovaným dle Šu 1325 až 1327 obč. zák. a určiti pak, co pojišťovna povinna jest dle zákona o úraz. pojištění mu nahraditi, poněvadž tím se pak zjišťuje, oč onen nárok převyšuje náhradu úrazové pojišťovny. Právoplatně bylo rozhodnuto, že nárok žalobce jest proti žalovaným důvodem po právu třemi čtvrtinami. Přísluší mu tedy dle Šu 1325 obč. zák. také náhrada tří čtvrtin ušlého výdělku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobcovu.

D ů v o d y:

V tomto případě, kde jde o ručení horního inspektora a naddůlního báňského podniku, tedy nikoliv o osoby uvedené v Šu 46 zákona o úrazovém pojištění dělníků, přichází v úvahu jedině ustanovení Šu 47 tohoto zákona, ve kterém nejsou uvedeny §§ 1325 až 1327 obč. zák., nýbrž všeobecně se mluví o náhradě, která přísluší poškozenému dle zákonných předpisů, tedy po případě s omezením Šu 1304 obč. zák., který jedná o jeho spoluzavinění. Jak zřejmo z důvodové zprávy k Šu 49 (nyuň

§ 47) osnovy zákona o úrazovém pojištění dělníků, zůstalo ručení osob, v tomto §u uvedených, za následky úrazu nedotčeno úrazovým pojištěním a bylo pouze potřebí ustanovení o tom, pokud případný nárok poškozeného přechází na úrazovou pojišťovnu. Nárok poškozeného nebyl tedy dle úmyslu zákonodárcova rozšířen, nýbrž odkázán na ustanovení dosavadních zákonných předpisů a přešel na úrazovou pojišťovnu pouze částkou, jíž tato má přispívati k náhradě škody dle zákona o úrazovém pojištění dělníků. Není potřebí šířiti se o tom, že rozsah nároku poškozeného nelze výlučně určit s hlediska §§ 1325—1327 obč. zák., nýbrž že zde jsou směrodatny i předpisy §u 1304 obč. zák., který není uveden v §u 46 zákona o úrazovém pojištění dělníků proto, že se zde jedná pouze o úmyslné jednání osob, uvedených v §u 45 cit. zákona. V takových případech jest spoluzavinění poškozeného těžko myslitelné. Jde-li o spoluzavinění poškozeného na úrazu, dlužno tedy při určení rozsahu jeho nároku dle §u 47 zákona o úrazovém pojištění dělníků především zjistiti jeho výši dle §§ 1304, 1325 až 1327 obč. zák. a odečísti od částky takto určené peníz, který poškozený obdržel od úrazové pojišťovny. Výpočet prvního soudce a dovolatele odporuje smyslu a doslovu §u 47 zákona o úrazovém pojištění dělníků.

Čís. 5134.

Není přípustno, domáhati se zrušení spoluvlastnictví ke knihovnímu tělesu v ten způsob, by jednotlivé jeho díly byly prodány veřejnou dražbou, ostatní pak aby byly fysicky rozděleny.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, Rv I 795/25.)

Žaloba spoluvlastníka proti spoluvlastnici o zrušení spoluvlastnictví v ten způsob, by některé ze společných dílu knihovního tělesa byly prodány, jiné pak fysicky rozděleny mezi spoluvlastníky, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Způsob rozdělení spoluvlastnictví, jak jej žalobce žádá, totiž aby jednotlivé díly téhož knihovního tělesa jakožto nedělitelné byly veřejnou dražbou prodány, kdežto ostatní díly téhož knihovního tělesa byly fysicky rozděleny, není podle zákona přípustným. Neboť podle §u 843 obč. zák. se zřetelem na ustanovení §u 3 knih. zák., podle něhož každé knihovní těleso tvoří celek, a ve spojení s ustanovením §u 11 knih. zák. může spoluvlastnictví nemovitě věci jen ve své celistvosti, nikoliv však pouze ohledně jednotlivých částí býti prodáno veřejnou dražbou a právě tak dle §u 841 obč. zák. musí fysické dělení se vztahovati na celý společný objekt. Tim méně odpovídá zákonu, by obou těchto způsobů dělení bylo použito kombinovaně na tutéž realitu. V případě, o nějž jde, je jedině přípustná veřejná dražba ohledně celého knihovního tělesa.